

מסמך 169

מסמך 169

שיעורים אחרונים בפלה

מאוחר בערב יום שני, ה-6 במרץ, הגיעו ישוע ועשרת השליחים למחנה בפלה. היה זה השבוע האחרון לשהותו של ישוע במקום, והוא היה פעיל מאוד בהוראת ההמונים ובהנחייתם של השליחים. בכל אחר-צהריים הוא הטיף להמונים; ובכל ערב הוא ענה לשאלות השליחים ולכמה מן התלמידים המתקדמים יותר אשר התגוררו במחנה.

השמועות על אודות תחייתו של אלעזר הגיעו אל המחנה יומיים לפני הגעת המאסטר אליו, וכלל האסיפה הייתה כמרקחה. מאז האכלת חמשת האלפים לא אירע דבר אשר כה הסעיר את דמיונם של האנשים. וכך, בשיא התקופה השנייה של הסעד הציבורי למען המלכות, תכנן ישוע ללמד במשך השבוע הקצר האחד הזה בפלה, ואז להתחיל במסע בדרום פראה, אשר הוביל הישר למאורעות הסיום הטראגי של השבוע האחרון בירושלים.

הפרושים והכוהנים הראשיים החלו לנסח את טענותיהם ולגבש את אישומיהם. הם התנגדו לתורתו של המאסטר על בסיס שלוש הטענות הבאות:

1. הוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים; הוא מקבל את הטמאים ואפילו סועד עמם.
2. הוא הינו כופר; הוא מדבר על אלוהים כאילו היה אביו וחושב שהוא שווה ערך לאלוהים.
3. הוא הינו מפר-חוק. הוא מרפא מחלות בשבת ומזלזל בחוקי ישראל הקדושים בדרכים רבות אחרות.
4. הוא חבר לשדים. הוא מחולל נפלאות ומה שנדמה כנסים בזכות כוחו של בעל-זבוב, נסיך השדים.

1. משל הבן האבוד

בשעות אחר הצהריים של יום חמישי, נשא ישוע דברים באוזני ההמון על "חסד הגאולה." במהלך הדרשה הזאת הוא שב וסיפר את הסיפור על אודות הכבשה אשר אבדה והמטבע אשר אבד, ואז הוסיף את המשל החביב עליו, המשל על הבן הנבחר. אמר ישוע:

"משמאל ועד יוחנן הוזהרתם מפי הנביאים כי לעולם תבקשו את האל – וכי תרדפו אמת. תמיד הם אמרו, 'בקשו את אלוהים בכל מקום בו ימצא.' ואת כל הלימוד הזה שימו אל לבבכם. אבל אנוכי הגעתי בכדי להראות לכם כי בזמן שאתם מחפשים את אלוהים, גם אלוהים מבקש אתכם. רבות הפעמים שסיפרתי לכם על הרועה הטוב אשר עזב את תשעים-ותשע הכבשים אשר בעדר בכדי לבקש את הכבשה האחת אשר אבדה, ואיך, כאשר מצא את הכבשה התועה, הרים אותה, הניח אותה על כתפיו ונשאה בחזרה אל הדיר. וזוכרים אתם כי לאחר שהשיבה אל הדיר קרא הרועה הטוב לחבריו וביקש מהם לשמוח בשמחתו על כך שנמצאה הכבשה האובדת. שוב אומר אני לכם את זאת, בשמיים שמחים יותר על חרטתו של חוטא אחד מאשר על תשעים-ותשעה אשר אינם דורשים חרטה. העובדה שנשמות אובדות אך מגבירה את עניינו של האב שבשמיים. באתי אל העולם בכדי לעשות כמצוות אבי, ונכון הדבר אשר נאמר על בן האדם כי הוא מתרועע עם מוכסים וחוטאים.

"לימדו אתכם כי אלוהים מקבל אתכם רק לאחר שהתחרטתם וכתוצאה של כל הקורבנות והכפרות שלכם, אך אנוכי מבטיחכם כי האב מקבל אתכם אפילו עוד לפני שהתחרטתם, ושולח את הבן ואת עמיתיו למצוא אתכם ולהשיב אתכם בשמחה בחזרה הביתה, אל המלכות של היותכם בנים, אל מלכות הקדמה הרוחנית. אתם הנכם ככבשים התועות, ואנוכי באתי לחפש ולהציל את אלה אשר אבדו.

"ראוי כי תזכרו גם את הסיפור על האישה אשר צרפה עשר פיסות כסף לכדי מחרוזת קישוט ואיבדה את אחת הפיסות. איך הדליקה את המנורה ואיך טאטאה במרץ את הבית כולו, עד אשר מצאה את פיסת הכסף אשר אבדה. וכאשר היא מצאה את המטבע אשר אבד, קראה לחבריה ולשכניה ואמרה, 'שמחו עמי, כי מצאתי את הפיסה אשר אבדה'. לכן, אומר אני לכם שוב, המלאכיות אשר בשמים לעולם שמחות על חוטא המתחרט וחוזר אל חיק האב. ואנוכי מספר לכם את הסיפור הזה בכדי להדגיש כי האב ובנו יוצאים לחפש את אלה אשר אבדו, ובחיפוש הזה אנו עושים שימוש בכל מה שיכול לסייע במאמצינו הנחושים למצוא את אלה אשר אבדו, אלה הנמצאים זקוקים לגאולה. וכך, בן האדם יוצא אל שדות הספר לחפש את הכבש אשר אבדה, אך גם מחפש אחר המטבע אשר אבד בבית. הכבש תועה שלא במתכוון; את המטבע מכסים אבק הזמן והחפצים אשר צובר האדם.

"וכעת אספר לכם על הבן הלא-מתחשב של איכר אמיד, אשר עזב במתכוון את בית אביו ונדד לארץ רחוקה, ושם הסתבך בצרות רבות. וודאי תזכרו כי הכבש אבדה שלא במתכוון, אך צעיר זה עזב את בית אביו בכוונה תחילה. וכך קרה הדבר:

"לאדם אחד היו שני בנים; הבן הצעיר היה שמח ונטול-דאגות, תמיד ביקש לשמוח ולברוח מאחריות, ואילו הבן הבוגר היה רציני, שקול, חרוץ ומוכן לשאת באחריות. שני האחים לא הסתדרו טוב ביניהם; תמיד הם רבו והתווכחו. הנער הצעיר היה שמח ובעל חיות, אך עצל ולא-אמין; הבן הבוגר היה יציב וחרוץ, ויחד עם זאת מרוכז בעצמו, חמוץ ורברבן. הבן הצעיר נהנה לשחק, אך התחמק מעבודה; הבוגר הקדיש את עצמו לעבודה, אך שיחק רק לעתים רחוקות. הקשר ביניהם הפך כה איום, עד שהבן הצעיר בא אל אביו ואמר: 'אבא, תן לי שליש מרכושך אשר לי, והרשה לי לצאת אל העולם ולבקש את מזלי'. שמע האב את הבקשה הזו, ובידעו כמה אומלל היה הצעיר בבית לצד אחיו הבוגר, חילק את רכושו ונתן לצעיר את חלקו.

"תוך שבועות מספר קיבץ הצעיר את כל כספו ויצא למסע אל ארץ רחוקה. ומכיוון שלא מצא שם כיצד להתפרנס בהנאה, הוא התהולל ועד מהרה בזבז את כל כספו. ולאחר שאזל הכסף כולו, החל רעב גדול באותה הארץ, והוא מצא עצמו מזקק. וכך, כאשר הוא נמצא רעב וצרתו הייתה גדולה, מצא עבודה אצל אחד מאזרחי אותה ארץ, אשר שלח אותו לשדות להאכיל חזירים. והצעיר אכל מן החרובים אשר אכלו החזירים ואיש לא נתן לו דבר.

"יום אחד, בשעה שהיה רעב מאוד, התעשת ואמר לעצמו: 'לאבי משרתים רבים אשר אוכלים די לחם, והנה אני כאן גווע ברעב, מאכיל חזירים בארץ רחוקה! אקום ואלכה אל אבי ואומר אליו: אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך. אינני ראוי עוד להיקרא בנך; אנא עשני לאחד ממשרתיך'. לאחר שהחליט הצעיר כך, קם ויצא מן המקום ההוא אל בית אביו.

"האב התאבל רבות על בנו; הוא התגעגע לנער העליל, אף שהיה פוחז. האב הזה אהב מאוד את בנו ועמד על המשמר בכל עת בציפייה לשובו. וכך, ביום שבו התקרב הבן אל הבית, ראה אותו האב, עדיין מרחוק. נכמר עליו ליבו ונמלא חמלה אוהבת, רץ לקראתו, חיבק ונישק אותו בהתרגשות. לאחר שנפגשו, הסתכל הבן בפניו העצובות של אביו ואמר: 'אבא, חטאתי לפני שמיים ולפניך; נקליתי מהיקרא בנך' – אך בטרם ניתנה לבן הזדמנות לסיים את הוידוי, קרא האב

השמח למשרתיו אשר רצו כעת לקראתו: 'הביאו מהר את בגדיו הטובים, את אלה אשר שמרתי עבורי, הלבשו אותם, ענדו את טבעת הבן על אצבעו ותנו סנדלים לרגליו.'

"ואז, לאחר שהאב השמח הוביל אל הבית את בנו העייף מן הצעידה הממושכת, הוא קרא אל משרתיו: 'הביאו את העגל המפוסם ושחטוהו. הבה נאכל ונשמח, כי זהו בני אשר חישבתיו למת והנה שב ונמצא.' התקבצו כולם מסביב לאב לשמוח על שובו של בנו אליו.

"ובזמן שחגגו, שב הבן הבכור מעבודת יומו בשדה, ומשהתקרב אל הבית שמע את הנגינה ואת המחולות. כאשר נכנס בדלת האחורית, שאל את אחד המשרתים לפרש כל השמחה הזו. אמר לו המשרת: 'אחייך הצעיר אשר אבד מזמן שב הביתה, ואביך שחט את העגל המפוסם לשמוח על שובו של בנו בשלום. בוא וברך את אחייך לשלום, קבל אותו בחזרה לבית אביך.'

אבל כאשר שמע זאת האח הבכור, הוא נפגע וכעס ומיאן להיכנס הביתה, וכאשר שמע האב על כעסו על חזרת אחיו, יצא החוצה לדבר על לבו. אך הבן הבכור לא אבה להתרצות. הוא ענה לאביו ואמר: 'הֲנֵה זֶה שְׁנִים רַבּוֹת אֲנִי עֹבֵד אֶתְּךָ וּמִיָּמִי לֹא עָבַרְתִּי אֶת מִצְוֹתְךָ, וְאַתָּה מִיָּמִי לֹא נָתַתָּ לִּי וְלוֹ גְדִי לְמַעַן אֲשִׁישׁ בּוֹ עִם רֵעִי. נִוְתַרְתִּי כֹאן לְדֹאֹג לְךָ בַּמִּשְׁךְ כָּל הַשָּׁנִים, אֲבָל מֵעוֹלָם אֵתָּה לֹא שִׁמַּחְתָּ בְּשִׁירֹת הַנָּאֵם הַזֶּה; וְעַתָּה בָּא בְנִי, זֶה אֲשֶׁר בָּלַע אֶת נֶחְלֹתְךָ עִם-הַזֵּנוֹת וְתִזְבַּח לוֹ אֶת עֶגְלַת הַמִּזְבֵּיךְ.'

"ולפי שהאב אהב באמת את שני בניו, הוא ניסה לשכנע את בנו הבכור ואמר: 'אבל בְּנִי, אֵתָּה תִּמְדָּ עִמָּדִי, וְכָל אֲשֶׁר לִי לְךָ הוּא. יִכּוֹלֶת לִקְבֹּל גְּדִי בְּכָל עֵת וּלְשִׁמּוֹחַ בּוֹ עִם רֵעִי; אֲבָל אֲחִיךָ, הֲנֵה רָאוּי לְשׁוֹשׁ וּלְשִׁמּוֹחַ עִלּוֹ כִּי הִזָּה מֵת וְיָחִי, וְאֲבָד וְיִמָּצֵא!'

היה זה אחד מן המשלים הנוגעים ללב והיעילים ביותר אשר ישוע סיפר מעודו למאזיניו בכדי לשכנע אותם על נכונותו של האב לקבל את כל אלה אשר מבקשים להיכנס בשערי מלכות השמים.

ישוע נטה עד מאוד לספר את שלושת הסיפורים הללו בעת ובעונה אחת. הוא הציג את הסיפור על אודות הכבשה האובדת על-מנת להראות כי כאשר בני האדם סוטים שלא במתכוון מדרך החיים, האב דואג לאלה אשר אבדו ויוצא לחפש אותם, יוצא לבקש את הכבשה אשר אבדה יחד עם בניו, רועי העדר האמיתיים. אז נהג ישוע לספר את הסיפור על אודות המטבע אשר אבד בבית, על-מנת להדגים עד כמה יסודי הוא הַחִיפּוּשׁ האלוהי אחר כל המבולבלים, המסובכים, או אלה אשר לקו בעיוורון רוחני בשל דאגות החומר וכל צבירות החיים. או-אז הוא נהג לצלול אל המשל על אודות הבן האבוד, שובו של הבן האהוב וקבלתו, על-מנת להדגים עד כמה שלמה חזרתו של הבן האבוד אל בית אביו ואל לבו.

במהלך השנים שלימד, ישוע סיפר שוב ושוב את הסיפור על אודות הבן האהוב, פעמים רבות מאוד. המשל הזה והמשל על אודות השומרוני הטוב נמנים עם השיטות החביבות עליו בשעה שלימד על אודות אהבת האב ועל הרעות בין בני האדם.

2. המשל על אודות המשרת הפיקח

ערב אחד העיר שמעון הקנאי על אחת מאמרותיו של ישוע ואמר, "מאסטר, למה התכוונת כאשר אמרת היום כי רבים מילדי העולם יותר חכמים בדורם מאשר ילדי המלכות, לפי שהם אוהבים יותר את ממון העוולה?" ענה ישוע:

"לפני שבאתם בשערי המלכות, חלק מכם הפגין פקחות רבה באשר לאנשים אשר עמם באתם ביחסי מסחר. גם אם הייתם בלתי-צודקים ולעיתים קרובות בלתי-הוגנים, בחוכמה ומתוך ראייה מרחיקת ראות הייתם ממוקדים אך ברווח שלכם בהווה ובביטחונכם העתידי. בדומה לכך, כעת ראוי כי תארגנו את חייכם במלכות כך שתדאגו הן לשמחתה בהווה והן בכדי לוודא שתיהנו בעתיד מן האוצרות אשר צברתם בשמים. אם הייתם כה חרוצים בצבירת רווח לעצמכם בשירות העצמי, כעת, שעה שאתם פועלים בשירות אחוות האדם ומשרתים את האל, מדוע שלא תהיו חרוצים באותה המידה ברכישתן של נשמות עבור המלכות?"

"ראוי לכם כי תלמדו כולכם שיעור מן הסיפור על אדם עשיר אחד אשר לו סוכן פיקח ובלתי-הגון. הסוכן הזה, לא רק שניצל את לקוחותיו של אדונו לשם הפקת רווח לעצמו, אלא גם בזז במישרין את רכושו ואת כספו של אדונו. כאשר נודע לאדון על כל אלה, הוא זימן אליו את הסוכן, שאל אותו לפשר השמועות ותבע ממנו למסור מיד דין וחשבון על התנהלותו ולהתכונן להעברת הטיפול בענייני האדון לאדם אחר.

"כעת אמר הסוכן הבלתי-נאמן בלבו: 'מה אעשה כי ייקח אדני ממני את הפקדה? לעדר לא אוכל, ולחזור על הפתחים אני בוש. ידעתי מה אעשה למען יאספוני אל בתיהם בעת אם הוסרתי מפקדתי.' ויקרא אל כל אחד מהאנשים אשר נשה בהם אדוניו, ויאמר אל הראשון, 'כמה אתה חייב לאדני?' ויאמר, 'מאה בת שמן.' ויאמר אליו 'קח את שטרך ומהר שב וכתבת חמשים.' ואל אחר אמר, 'כמה אתה חייב?' ויאמר, 'מאת כר חטים.' ויאמר, 'קח את שטרך וכתב שמנים.' וכך עשה עם חייבים רבים אחרים. ואת זאת עשה הסוכן הרמאי על-מנת לרכוש לעצמו חברים ליום שבו תאבד לו משרתו. לאחר מכן, כאשר גילה אדוניו את אשר עשה, נאלץ אפילו הוא להודות בפקחותו של סוכן העוולה, על התושייה אשר גילה בכדי להבטיח את עתידו.

וכך, לעתים מגלים בני העולם הזה חוכמה יתרה מזו של בני האור באופן שבו הם מתכוננים לעתיד. לאלה המתיימרים לרכוש אוצרות בשמים, אומר אני כך: למדו מאלה אשר חוברים לממון העוולה, ויישמו זאת בחייכם באותה צורה בכדי לחבור לנצח אל כוחות היושר. וכך, גם בשעה שייכשלו כל הדברים אשר בארץ, תתקבלו בשמחה אל משכנות הנצח.

"הנני מכריז כי הנאמן במעט מזער נאמן גם בהרבה, והמעול במעט מזער מעול גם בהרבה. אם לא גיליתם יושרה ולא ראיתם את הנולד בכל הנוגע לענייני העולם הזה, כיצד תוכלו לקוות להיות נאמנים וחכמים בשעה שיופקדו בידכם אוצרות האמת של מלכות השמים? אם לא הייתם סוכנים ובנקאים נאמנים, אם לא הייתם נאמנים בדבר אשר לאחרים, מי יהיה טיפס דיו להפקיד בידכם אוצר גדול?"

"ושוב אקבע כי לא יוכל איש לעבד שני אדונים; כי ישנא את האחד ויאבה את האחר, או ידבק באחד ויבזה את האחר. לא תוכלו עבוד את האלוהים ואת הממון."

לשמע הדברים הללו, החלו הפרושים שבין הנוכחים לבז וללעוג, מכיוון שהם אהבו לעסוק ברכישת ממון. אותם מאזינים בלתי-אוהדים ביקשו להיכנס לוויכוח חסר-תוחלת עם ישוע, אך הוא סרב להתווכח עם אויביו. כאשר החלו הפרושים להתווכח בינם לבין עצמם, משכו קולות הוויכוח הרמים רבים מבין תושבי המחנה אשר חנו מסביב; וכאשר החלו אלה להתווכח עם אלה, פרש ישוע לאוהלו לשנת הלילה.

3. העשיר והקבצן

כאשר המפגש הפך קולני מדי, עמד שמעון פטרוס, נטל את הפיקוד ואמר: "אנשים, אחים, אין זה ראוי כי תתווכחו זה עם זה. המאסטר אמר את דבריו, וטוב תעשו אם תהרהרו בדברים. ואין

אלה דברים חדשים שהוא אמר. האם לא שמעתם את המשל אשר מספרים הנזירים על העשיר והקבצן? חלקנו אף שמענו את יוחנן המטביל מרעים בדבריו ומהיר את אוהבי הממון והעושר אשר הושג שלא ביושר. ואף כי המשל הישן הזה אינו תואם לבשורה אשר לה אנו מטיפים, ראוי לכולכם כי תיישמו את השיעור, עד אשר תוכלו להבין את אורה החדש של מלכות השמים. וזהו הסיפור אשר סיפר יוחנן:

"איש עשיר אחד היה, והוא לבוש ארגמן וישש ויתענג וישמח מדי יום ביומו. ואיש אביון וישמו אלעזר משקב פתח שער ביתו, והוא מלא אבעבועות. ויתאו לשבע מן הפרורים הנפלים מעל שלחן העשיר; וגם הכלבים באו וילקו אבעבועותיו. והי כאשר מת האביון וישאווהו המלאכים אל חיק אברהם, וגם העשיר מת ויקבר ברוב פאר והדר. אבל כאשר עבר העשיר מן העולם הגיע לשאול וכאבו גדול מאד, וישא את עיניו וירא את אברהם מרחוק ואת אלעזר בחיקו. ויצעק ויאמר: 'אבי אברהם, חנני ושלח נא את אלעזר ויטבל את ראש אצבעו במים לקרר את לשוני, כי נעצבתי במוקד הזה.' ויאמר אברהם: 'בני, זכר כי אתה לקחת טובך בחיך ואלעזר לקח את הרעות, ועתה הוא ינחם ואתה במעצבה. ולא עוד אלא שגיא גדול מפריד בינינו וביניכם אשר לא יוכלו לעבור החפצים ללכת מפה אליכם, וגם לא יעברו משם אלינו.' ויאמר העשיר לאברהם: 'אם כן, אבי, שאל אני מאתך לשלח את אלעזר אל-בית אבי. כי חמשה אחים לי, ויעד בהם פן יבאו גם הם אל מקום המעצבה הזה.' ויאמר אברהם: 'בני, יש להם משה והנביאים, אליהם ישמעון.' ויאמר העשיר: 'לא כן אברהם אבי! כי אם יבא אליהם אחד מן-המתים אז ישובו.' ויאמר אליו אברהם: 'אם לא ישמעו אל משה ואל הנביאים, גם כי יקום אחד מן המתים לא יאמינו.'"

ולאחר שפטרס סיפר את המשל העתיק הזה, אשר מקורו באחוות הנזירים, ומכיוון שהקהל נרגע זה מכבר, קם אנדראס ופיזר אותם למשך הלילה. ואף כי השליחים והתלמידים שאלו לעיתים תכופות את ישוע שאלות בנוגע למשל על אודות העשיר ואלעזר, הוא מעולם לא הסכים להעיר עליו ולהוסיף דברים.

4. האב ומלכותו

ישוע תמיד התקשה להסביר לשליחים כי אף שהם הטיפו לכינונה של מלכות האל, האב שבשמיים לא היה מלך. בתקופה שבה ישוע חי בגוף ולימד על-פני האדמה, הכירו תושביה של אורנטיה בעיקר מלכים וקיסרים אשר שלטו בממשלות האומות, ואילו היהודים הגו זה מכבר בכינונה של מלכות האל. מסיבות אלה, כמו גם מסיבות אחרות, סבר המאסטר כי מוטב שהוא יכנה את אחוות האדם בשם מלכות השמיים, ואת הרוח אשר עומדת בראשה של האחוה הזו בשם **האב שבשמיים**. ישוע אף-פעם לא התייחס אל אביו כאל מלך. בשיחות האינטימיות אשר קיים עם השליחים, תמיד הוא התייחס אל עצמו כבן האדם וכאחיהם הבכור. הוא התייחס לכלל חסידיו כמשרתיה של האנושות וכמבשריה של בשורת המלכות.

ישוע אף-פעם לא לימד את שליחיו באופן שיטתי על אודות אישיותו ותכונותיו של האב שבשמיים. הוא מעולם לא ביקש מהם להאמין באביו; היה לו מובן מאליו שכך הם עשו. ישוע אף-פעם לא הקטין את עצמו תוך כדי שהוא מציע טיעונים המוכיחים את מציאות האב. מה שהוא לימד ביחס לאב נסב סביב הכרזה כי הוא ואביו חד הם; שמי ראה את הבן, ראה גם את האב; שהאב, כמו הבן, יודע את כל הדברים; שרק הבן יודע באמת את האב, וכך גם מי שהבן מגלה לו; שמי שיודע את הבן, יודע גם את האב; ושהאב שלח את הבן אל העולם בכדי לגלות את טיבם המשולב ולהדגים את עבודתם המשותפת. אף-פעם הוא לא הכריז כל הכרזה אחרת באשר לאביו, למעט באוזני האישה השומרנית, בבאר יעקב, אשר לה אמר, "אלוהים הוא רוח."

מישוע אתם לומדים על אלוהים מתוך התבוננות באלוהיותם של חייו, ולא על סמך מה שלימד. תוכלו לשאוב מתוך חיי המאסטר את המושג על אודות האל אשר מייצג את יכולתו להבחין

מסמך 169

במציאויות רוחניות ואלוהיות, באמיתות מציאותיות ובאמיתות נצחיות. אף-פעם לא יוכל הסופי לקוות להבין את האינסופי, אלא באופן שבו התמקד האינסופי באישיותו בזמן-מרחב של ההתנסות הסופית של חייו האנושיים של ישוע מנצרת.

ישוע ידע היטב כי ניתן לדעת את האל אך ורק באמצעות מציאות ההתנסות; אף-פעם לא ניתן להבין אותו מתוך דבר-מה אשר הדעת למדה עליו. ישוע לימד את שליחיו כי אף שלעולם הם לא יוכלו להבין באופן מלא את האל, הם בהחלט יוכלו לדעת אותו, ממש כפי שהם ידעו את בן האדם. אתם יכולים לדעת את האל, לא מתוך ההבנה של מה שישוע אמר, אלא מתוך הידיעה של מה שישוע היה. ישוע היה התגלות של האל.

למעט כאשר ציטט מן המקורות העבריים, ישוע התייחס אל האלוהות אך ורק באמצעות שני שמות: אלוהים ואבא. וכאשר המאסטר התייחס אל אביו כאלוהים, על-פי-רוב השתמש במילה העברית אשר מציינת את ה"אלוהים" ברבים (השילוש) ולא במילה "יהוה", אשר התייחסה למושג המתפתח על אודות האל השבטי של היהודים.

ישוע מעולם לא קרא לאב מלך, והוא הצטער מאוד כי תקוותם של היהודים לכינונה מחדש של המלכות – כמו גם הכרזתו של יוחנן על המלכות הקרבה – אילצו אותו לכנות את אחוות האדם הרוחנית בשם מלכות השמים. למעט יוצא-הדופן האחד הזה – ההכרזה כי "האלוהים הוא רוח" – ישוע מעולם לא התייחס לאלוהות באופן אחר מאשר תוך שימוש בשמות תואר למערכת היחסים האישית שלו עם המקור והמרכז הראשון בפרדיס.

ישוע השתמש במילה "אלוהים" על-מנת לציין את הרעיון על אודות האלוהות, ובמילה "אב" על-מנת לציין את ההתנסות של ידיעת האל. כאשר משתמשים במילה אב בכדי לציין את האל, ראוי להבין כי הדבר נעשה במשמעות הנרחבת מכולן. מכיוון שלא ניתן להגדיר את המילה אלוהים, היא מייצגת את המושג האינסופי על אודות האב, ואילו במושג אב – אשר ניתן להגדירו באופן חלקי – ניתן להשתמש על-מנת לייצג את המושג האנושי על אודות האב האלוהי באופן שבו הוא מלווה את האדם במהלך קיומו כבן-תמותה.

עבור היהודים, אלוהים היה אל כל האלים, ואילו יהוה היה אלוהי ישראל. ישוע קיבל את המושג על אודות אלוהים וכינה קבוצת הוויות עליונה זו בשם "האל" או "אלוהים". במקום המושג של יהוה, האל של הגזע, הוא הציג את המושג של אבהות האל ואחוות כלל בני האדם בעולם. הוא רומם את המושג של יהוה, של אב אלוהי עבור גזע, לכדי רעיון של אבא עבור כלל ילדי האדם, אביהם האלוהי של כל אחת ואחד מן המאמינים היחידים. ועוד הוא לימד כי אל היקומים והאב הזה, של כלל בני האדם, היו אותה אלוהות פרדיס בדיוק.

ישוע מעולם לא טען כי הוא הינו ההתגשמות של אלוהים ("האל") בגוף. הוא מעולם לא הכריז כי הוא היה התגלות של אלוהים לעולמות. הוא מעולם לא לימד כי מי שראה אותו, ראה את אלוהים. ואולם, הוא אכן הכריז על עצמו כהתגלות האב בגוף בשר ודם, והוא אכן אמר כי מי שראה אותו, ראה את האב. בהיותו הבן האלוהי, הוא התיימר לייצג אך ורק את האב.

הוא אכן היה אפילו בנם של אלוהים, האל; אך בדמותו כבשר ודם, ולטובת בניו בני התמותה של האל, הוא בחר להגביל את תיאור אופיו של אביו, כך שהתגלות זו תישאר מובנת לאדם בן-תמותה. באשר לאופיים של יתר האישויות בשילוש פרדיס, עלינו להסתפק אך בנאמר כי הם כמות האב, זה אשר הוצג והתגלה באופן אישי בחייו של בנו אשר התגשם בגוף בשר ודם, ישוע מנצרת.

אף-על-פי שישוע גילה את טיבו האמיתי של האב שבשמים במהלך חייו הארציים, הוא לימד אך מעט על אודותיו. ולמעשה, הוא לימד אך ורק שני דברים: שאלוהים עצמו הוא רוח, ושככל שהדבר

מסמך 169

נוגע ליחסיו עם יצורים, הוא הינו אב. באותו ערב, הכריז ישוע את הכרזתו האחרונה באשר ליחסו עם אלוהים, ואמר: "מאת האב יצאתי נאבא לעולם; אשובה אסור מן העולם ואלך אל אבי."

אך שימו לב! ישוע מעולם לא אמר כי, "מי ששמע אותי, שמע את אלוהים." ואולם, הוא אכן אמר, "כל הרואה אותי, ראה את האב." שמיעת תורת ישוע איננה שקולה לידיעת האל, אך משראה את ישוע חווה חוויה אשר כשלעצמה הינה התגלות האב לנשמה. אלוהי היקומים מולך בבריאה עצומת ממדים, אך האב שבשמים הוא זה אשר שולח את רוחו לשכון בדעתכם שלכם.

ישוע הינו העדשה הרוחנית בלבוש בשר ודם אשר הופכת אותו, את אשר איננו נראה, לנראה עבור היצור החומרי. הוא הינו אחיכם הבכור, ולכשיתגשם בגוף הוא יאפשר לכם לדעת הוויה בעלת תכונות אינסופיות, אשר אפילו ההוויות השמימיות אינן מתיימרות להבינה במלואה. ואולם, כל אלה חייבים להיות את מנת חלקה של ההתנסות האישית של המאמין היחיד. האלוהים אשר הוא רוח, יכול להיות נודע אך ורק בהתנסות רוחנית. הבן האלוהי של עולמות הרוח יכול לגלות את אלוהים לבנים הסופיים של עולמות החומר אך ורק כאב. אתם תוכלו לדעת את הנצחי כאב; ותוכלו לסגוד לו כאלוהי היקומים, הבורא האינסופי של כל אשר קיים.